

POSTANOWIENIE

Dnia 31 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Julian Grochowicz

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Agnieszka Boniecka-Koźluk

przy udziale Prokuratora: Andrzeja Józwicka

sprawy L. T. T.

skazanego wyrokiem Sądu Rejonowego w E. z dnia 25 września 2013 roku, sygn. akt. (...)

w przedmiocie rozpoznania wniosku państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec obywatela wietnamskiego L. T. T.

na podstawie art. 611 tg§1 kpk, art. 611 tk§1 pkt 3 ppkt 7 kpk w zw. z art. 611 tk§4 kpk

postanawia:

1. odmówić przyjęcia do wykonania w Rzeczypospolitej Polskiej kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec obywatela Wietnamu L. T. T., urodzonego (...), wyrokiem Sądu Rejonowego w E. (Dania) z dnia 25 września 2013 roku, sygn. akt. (...);
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. O. – Kancelaria Adwokacka ul. (...) w W. kwotę 720,00 (siedemset dwadzieścia 00/100) złotych powiększoną o kwotę należnego podatku VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu skazanemu L. T. T.;
3. koszty postępowania przejąć na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w E. (Dania) z dnia 25 września 2013 roku, sygn. akt (...) L. T. T. został skazany na karę jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności za popełnienie przestępstw:

1. z art. 3 par. 1 w zw. z art. 1 par. 3 ustawy o środkach odurzających, w zw. z par. 27 pkt 1, w zw. z par. 2, w zw. zał. 1, Lista A, poz. 1, rozporządzenia o środkach odurzających oraz częściowo w zw. art. 21 ustawy karnej;
2. art. 276 duńskiej ustawy karnej;
3. art. 192a par. 1 pkt 1 duńskiej ustawy karnej.

W tym samym wyroku wydano decyzję o wydaleniu L. T. T. z terytorium Danii oraz zakazie wjazdu na terytorium Danii przez okres 12 lat.

L. T. T. – obywatel Wietnamu - słuchany w dniu 31 października 2013 roku nie wyraził zgody na przekazanie go do Rzeczypospolitej Polskiej celem odbycia kary pozbawienia wolności. Oświadczył, że boi się o własne życie, jeżeli zostanie przeniesiony do więzienia w Polsce. Wskazał, że w Polsce mieszka wraz z narzeczoną D.. Twierdził, że mieszka w W., jednak nie potrafi podać dokładnego adresu. Stwierdził, że po odbyciu kary chce wrócić do Polski i kontynuować tu pracę zarobkową.

Z informacji uzyskanej z Urzędu do Spraw Cudzoziemców – Wydziału Archiwum i Ewidencji Cudzoziemców wynika, że L. T. T. nie posiada na terytorium Polski prawa stałego pobytu. Decyzją Wojewody (...) z dnia 26 października 2012 roku udzielono mu zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony wydając cudzoziemcowi kartę pobytu nr (...) z terminem ważności do dnia 25 października 2014 roku. Jednocześnie uzyskano informację, że jako miejsce zamieszkania L. T. T. zadeklarował ul. (...), (...)-(...) W. (k. 31).

W dniu 9 stycznia 2014 roku do tut. Sądu wpłynął wniosek Ministerstwa Sprawiedliwości Danii w trybie art. 4 ust. 3 Decyzji Ramowej Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności o wykonanie kary pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w E. z dnia 25 września 2013 roku, sygn. akt (...) wydanego w stosunku do L. T. T..

Sąd zważył, co następuje:

Zdaniem Sądu w przedmiotowej sprawie brak podstaw prawnych przejęcia do wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec L. T. T. wyrokiem Sądu Rejonowego w E. z dnia 25 września 2013 roku w sprawie o sygn. akt (...).

Zgodnie z treścią art. 611tg§1 kpk w razie wystąpienia państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zwanego w niniejszym rozdziale "państwem wydania orzeczenia", o wykonanie w Rzeczypospolitej Polskiej prawomocnie orzeczonej kary pozbawienia wolności, orzeczenie to podlega wykonaniu przez sąd okręgowy.

Art. 611tk§1 kpk określa obligatoryjne podstawy odmowy wykonania orzeczenia o karze pozbawienia wolności. Zgodnie z punktem 3 tego przepisu, odmawia się wydania orzeczenia, o którym mowa w art. 611 tg§1 kpk, jeżeli skazany nie wyraża zgody na przekazanie, przy czym zaznaczyć należy, że w niniejszej sprawie nie zachodzi żaden z wyjątków od tej reguły. Z oświadczenia dołączonego do akt niniejszej sprawy wynika, że L. T. T. nie wyraża zgody na przekazanie. Skazany nie posiada obywatelstwa polskiego a jak wynika z akt sprawy jest on obywatelem Wietnamu. Nie posiada też na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej prawa stałego pobytu a jedynie prawo pobytu czasowego do dnia 25 października 2014 roku. W takiej sytuacji wyrażenie zgody na przyjęcie do wykonania orzeczenia zapadłego w stosunku do niego na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej byłoby możliwe tylko wówczas, gdyby ze względu na sytuację rodzinną lub szczególne warunki osobiste skazanego przejęcie orzeczenia pozwoliłoby w większym stopniu zrealizować wychowawcze i zapobiegawcze cele kary (art. 611tk§4 kpk). Wyrażenie tej zgody będzie szczególnie uzasadnione, w sytuacji gdy skazany wprawdzie nie jest obywatelem polskim, ale ma w Polsce miejsce zamieszkania i swoje centrum spraw życiowych. Odbywanie kary pozbawienia wolności w kraju przejmującym orzeczenie do wykonania miałyby umożliwić skazanemu regularny kontakt z rodziną i przyjaciółmi a odbywanie kary odbywać się w otoczeniu bardziej mu znanym i przyjaznym. Taka sytuacja, zdaniem Sądu nie ma miejsca w niniejszej sprawie.

Analiza akt sprawy nie prowadzi bowiem do wniosku by skazanego łączyły z Polską ścisłe więzy i by posiadał on tu centrum swoich spraw życiowych. Z informacji podanych przez skazanego wynika, iż na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z osób bliskich ma on jedynie narzeczoną, której dokładnych danych nie podał. Skazany nie potrafił podać też dokładnego adresu swojego zamieszkania na terytorium RP. Zadeklarował, że przebywa w W., co z kolei nie zgadza się z informacją jaką podał w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców ubiegając się o zezwolenie na pobyt. Cudzoziemiec wyjechał z terytorium RP by podjąć pracę na terenie Danii. Świadczy to o tym, że Polska nie była dla niego krajem docelowego pobytu i nie podjął tu stałego zajęcia.

Nie można też pominąć okoliczności, że L. T. T. oświadczył, że boi się o własne życie, jeżeli zostanie przeniesiony do więzienia w Polsce.

Mimo nie dołączenia do akt sprawy zaświadczenia o którym mowa w art. 611 tg§3 kpk Sąd uznał, że w okolicznościach niniejszej sprawy jego nadesłanie nie miałyby znaczenia dla zapadłego rozstrzygnięcia.

O zwrocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu skazanemu L. T. T. orzeczono w oparciu o rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

Wobec powyższego orzeczono jak na wstępie.